

Forslag, der gaaer ud paa nærmere at bestemme Reglerne for Embedsmænds Pensionering, naar den ikke lader sig henføre under de almindelige Pensionsregler. Ved § 1 har Udvalget Intet fundet at erindre og foreslaaer ingen Ændringer, men ved § 2 ere derimod forffjellige Meninger fremkomne, og det er beklageligt, at Udvalgets Medlemmer ikke have kunnet opnaae nogen Enighed med Hensyn til Forslagene. Jeg staaer saaledes med et Ændringsforslag, som jeg alene forelægger det ærede Thing, og jeg slutter mig kun subsidiairt til tvende andre ærede Medlemmer. Man vil see, at der taalt foreligger 3 forffjellige Forslag, der indbyrdes ere meget afvigende. Det, der er Spørgsmaal om, er, hvorledes man skal forstaae og nærmere udføre, hvad der findes i Lovforslagets § 1, nemlig, at enhver af Kongen udnævnt og af Staten lønnet Embedsmand, der afflediges paa Grund af Alder eller Svagelighed eller anden ham utilregnelig Aarsag, er berettiget til Pension efter denne Lov. Udførelsen af dette Begreb „utilregnelig Aarsag“ er det, der er Gjenstand for Meningsforffjel mellem Udvalgets Medlemmer. De to nu gjældende Pensionslove udføre nærmere, hvad der hører Herhen, i to Paragrapher, der væsentlig ere ligelydende; men Fortaaelsen af disse Paragraphers Bestemmelse har i et vigtigt Punkt været Tvivl undergivet. Det er nemlig aabenbart, at Regjeringen tidligere har anseet det for en aldeles afgjort Sag, at det var vedkommende Minister, der havde at afgjøre, hvorvidt en Embedsmand var berettiget til at erholde Pension efter de almindelige Regler, naar han blev afflediget, og Regjeringen gjorde i 1862 Brug af denne Ret ved at affledige en juridisk Embedsmand under Henvisning til, at hans Pension vilde blive at bestemme ved en særlig Rigsdagen forelagt Lov. Embedsmanden søgte sig imidlertid brøstholden derved og søgte Hjælp hos Domstolene, og han fik den, saaledes at han erkjendtes pensionsberettiget efter Pensionslovens almindelige Regler. Der er Tilfælde, med Hensyn til hvilke ingen Meningsforffjel kan være tilstede om, at Embedsmanden i disse ikke kan erholde Pension. Det er saaledes klart, at den, som af Hensyn til sin egen Bekvæmlighed ønsker Affed som

Embedsmand, ikke kan erholde Pension; ligeledes er det utvivlsomt, at den, der dømmes til Embedsfortabelse, derved har forbrudt sin Ret til Pension, og endelig ville Alle indrømme, skjøndt det her fremtræder som en ny Bestemmelse, at den, der dømmes for nogen i den offentlige Mening vanærende Handling, ogsaa fortaber sin Ret til Pension. Derimod bliver Spørgsmaalet tvivlsomt, naar der er Tale om en Afsæd af Embedsmanden, der maa ansees at høre hen under Begrebet „ham tilregnelig Aarsag“, uden dog at medføre Tabet af Pensionsret paa nogen af de nys anførte Maader. At en særlig Lov maa træde til, hvis han skal have Pension, derom er der ogsaa Enighed tilstede; men Uenigheden kommer frem, naar Spørgsmaalet bliver, hvem der skal afgjøre, hvorvidt i det givne Tilfælde Pensionslovens almindelige Regler skulle komme til Anvendelse, eller om Embedsmanden kun kan erholde Pension ifølge særlig Lov. Her forekommer det mig, at Regjeringen er den, i hvis Haand Afgjørelsen af dette Spørgsmaal bør ligge. Jeg er meget villig til at anerkjende den Bigtighed og Betydning, en indtill en vis Grad selvstændig Embedsstand kan have for Staten; men paa den anden Side bør det i mine Dine ikke tabes af Syne, at Embedsmanden tjener Staten, og at han ikke kan komme bort fra de Conseqventer, som dette Forhold fører med sig. Staten maa stille Fordringer til ham som Betingelse for, at han ved sin Affledigelse skal erkjendes pensionsberettiget, og det er Staten eller Regjeringen, der maa affige Dom om, hvorvidt hans Færd som Embedsmand har været af en saadan Bessaffenhed, at han kan erholde Pension efter de almindelige Regler, eller om den har været saadan, at han, hvis han overhovedet skal have nogen Pension, kun kan faae den ved særlig Lov. Der er i Lovforslagets Motiver anført en Indvending mod at lade dette Slags Sager henhøre under Domstolene, og den tror jeg, at man maa erkjende for gyldig. Udvalgets Medlemmer have i det Mindste været entge om at ansee den Grund, som herfor er anført, for rigtig; men det er forekommet mig, at hvad der kan siges mod at lade Domstolene kjende i disse